

Inserati se sprejemajo in veljajo tristoletna vrsta:

8 kr., če se tiska 1krat,
12 " " " " 2 "
15 " " " " 3 "

Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi

se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija na Florijanske ulice h. št. 19.

SLOVENEK.

Političen list za slovenski narod.

Po pošti prejemati velja:

Za celo leto . . . 10 gl. — kr.
za pol leta . . . 5 " — "
za četrt leta . . . 2 " 50 "

V administraciji velja:

Za celo leto . . . 8 gl. 40 kr.
za pol leta . . . 4 " 20 "
za četrt leta . . . 2 " 10 "

V Ljubljani na dom pošiljan velja 60 kr. več na leto.

Vredništvo je v Rožnih ulicah št. 25.

izhaja po trikrat na teden in sicer v torek, četrtek in soboto.

Zaslomba nemško-liberalcev.

Ako mi Slovani v Avstriji le količkaj omenimo, da smo z Rusi enega rodu, ako pokažemo do njih le količkaj naravnih, prirojenih simpatij, štejejo nam to ustavoverci ali nemško-liberalci precej v veleizdajstvo, ter nas denuncirajo kot panslaviste, kot sovražnike Avstrije in skrivne zaveznike Rusije. Nemško-liberalci pa svojih simpatij za prusko Nemčijo nikakor ne skrivajo in po priliki še z njimi grozijo. Pruska Nemčija vé dobro za te simpatije in jih tudi porabi za svoje namene; po tisoč žilah je zvezana naša nemška Avstrija z Nemčijo in vsaka sprememba v Nemčiji vpliva tudi na Avstrijo; faktično smo tako že na pol vazali pruski. Leta 1871 je Bismark posegel celó v našo notranjo politiko in odstranil grofa Hohenwarta, ker so avstrijski Nemci to želeli in ker je menda Prusom tako ugajalo. Vnovč smo na tem, da se v Avstriji nemško-liberalcem krmilo iz rok iztrga, in v tem času vidimo zopet — Bismarka na Dunaji!

Nemško-liberalci pričakujejo pomoči od Bismarka, ne samo zoper avstrijske Slovane, ki so vendar enkrat prerili tako daleč, da se mora na-nje ozir jemati. Ustavoverci pa, nezmožni, da bi se na vrhu vzdržali z moralčno silo svojih principov, pričakujejo zdaj pomoči od zunaj, ker ne morejo prenašati misli, da bi moralni v državnem zboru v manjšini biti.

Bismark je došel na Dunaj, in njega, ki je Avstrijo leta 1866 zavratno napadel, jej Holstein vzel in jo iz Nemčije ven vrgel, njega Dunajčani z burnimi „hoch“ — klici pozdrav-

ljajo, časniki mu kadé in se po trebuhu plazijo pred njim, ter ga prosijo pomoči zoper Slovane, on stopa mogočno po dunajskem tlaku kot triumfator, vsa kolena se pred njim šibijo. Ali smo še v Avstriji, ali smo že v pruski Nemčiji?

Kje so vzroki za tolike glorifikacije možá, ki Avstriji še nikoli ni nič dobrega storil, in ki je še le pred kratkim s svojo colnino prizadel nam hud vdarec?!

Na kaj se opirajo toliko simpatije za sovražnika države, če ne na edino narodno nemško politiko?

Tukaj se pač sme že govoriti o tisti „landespreisgebung“, ki jo je Beust Čehom očital!

Ali bo Bismark res vstregel našim Velikonemcem, ali bo res svoj vpliv v to porabil, da zapreči spravo avstrijskih narodov in da fahirani nemški liberalizem zopet na prestol povzdigne? Naši nemško-liberalci se pač ne bodo sramovali, od Bismarka tako dobroto prositi in vzeti; mogoče je le, da se bo Bismark sramoval, tako očitno poseči v naše notranje zadeve, da se bo tega ognil iz prevdarka, ker bi se morale potem najbolj zaslepljenim očmi odpreti, da Avstrija ni več samostojna država, da je prišla v vazalstvo Nemčije.

Nadalje če Bismark to stori, naredil bi nevaren praecedens, ker bi se potem tudi druge države, na pr. Rusija, čutile opravičene, vtikati se v naše notranje zadeve. Toliko že vemo, če bi zdaj prišli na mah zopet ustavoverci na krmilo, da je to delo Bismarkovo, in jako dvomljivo je, ali bi omenjena stranka s tem kaj pridobila v veljavi in moralčni sili, ako

bi se tako očitno pokazalo, da ne vlada iz svoje lastne moči, ampak da ima zaslombo izven države.

To bi bil začetek od konca Avstrije, Slovanom v Avstriji in izven nje bi se s tem očitno napovedal boj na življenje in smrt, enakopravnost bi se vrgla pod klop, Slovani bi se proglasili zopet za sovražnike Avstrije, katero so tolikrat s svojo krvjo rešili, na mesto pravice stopila bi zopet sila, prav po pruskem izreku „macht geht vor recht“ (moč je več ko pravica.)

Ne upamo si naprej slikati podobe, kaj bi potem vse sledilo; zadosti je, če rečemo, gorje naši državi in vsem tistim, ki jo v pogubo tirajo! Tako skromne, tako pravične so naše terjatve; pa nemško-liberalcem so trn v peti, njih gladna strast po gospodstvu jih je preslepila tako daleč, da Bismarka za pomoč kličejo zoper — pravico!

Ne, to ne more biti, prirodni nagon (instinkt) bo našim merodajnim krogom še o pravem času pokazal nevarnost, ki nam preti od strani velikonemške stranke in nje preroka Bismarka!

Politični pregled.

Avstrijske dežele.

V Ljubljani 24. septembra.

Državni zbor je sklican na 7. dan vinotoka, — to je najvažnejša novica v notrajni politiki. Vsaj vemo, da pride do zborovanja, ker so mnogi že mislili, da se ta zbor še sešel ne bo, in da bodo razpisane nove vo-

Kako sem se jaz likal.

Črtice za poduk in kratek čas.

X.

V „brateltofu“ je bila nemška povest z začetkom „Jakob und Anna waren einmal allein zuhause“. Ta povestica se je učitelju primerna zdela za-me in z njegovo pomočjo sem jo kmalu znal tako blebetati kakor kedar dróra ura, malo da ne gladkeje, kakor moliti očenaš; že več dni pred skušnjo se mi ni nikjer več ustavljala, naj sem jo začel od konca, v sredi ali proti koncu. Materi je to moje blebetanje doma slednjič že tako presedalo, da so godrnjali:

„Oh da bi bila kmalu tista „prifenga“, da bo konec tega klepetanja, ki ni ničemur podobno!“

„Ti, ki nič ne zstopiš“ — se oglasijo oče — „jaz pa zastopim, zato me nič ušesa ne bole. Boš že videla, kako bodo gospodje gledali fanta, ki jim bo po nemški pravil, kar drugi otroci komaj po kranjski znajo.“

Željno pričakovani dan skušnje, do ktereга sem jaz po pratiki štel dneve, pride, jaz sem prvi na nogah in se začnem napravljati že na vse zgodaj v praznično obleko; tudi čevlje

so mi bili oče lepo priredili in nov slamniki kupili. Mati so morali skuhati gobnato kašo, „poštengano“ in z ocvirki posuto, „da bo fant bolj znal“ — so opomnili oče. Sami so se tudi oblekli v praznično obleko in naročili materi opoldne napraviti dobro južno, ješprenj pa še kaj v njem, potem pa sva šla proti šoli, kamor sva prišla dobre pol ure pred začetkom.

Tam je stalo veliko mater, ki so prišle nekaj zavoljo svojih, več pa iz radovednosti. Mene in očeta so pa postrani pogledovale in med sabo šepatale, rekla pa ni nobena nič. Le župan, ki je bil ta pot prišel kot dostojanstvena oseba, pristopi in ogovori očeta:

„No, Jurij, najina bota prva v zlatih bukvah.“

„Hehe“ — se nasmejejo oče — „prvi bo menda moj, tvoja bo še le druga.“

Županu odgovor ni nič kaj všeč, zato gre med gospodo, ki se je okoli sole zbirala. Pripeljalo se je bilo veliko župnikov in drugih duhovnov, celó gospod dekan. Meni je začelo tesneje prihajati, ko sem premislil, da bom moral pred vsemi temi gospodi kazati svojo učenost, a oče so me tolažili češ: „le korajžen bodi, saj si jedel kašo in če ti bo kdo kaj hotel, saj bom jaz zraven.“

Učitelj pride tudi praznično oblečen, nam veli iti v šolo, kjer zasedemo mi svoje prostore po klopeh, starši pa se nastavijo ob steni, moj oče vstric mene, in to mi je dalo velik pogum. Na mizi je bilo nekaj s prtom pokritega, pa se ni videlo kaj; matere so bile še bolj radovedne ko mi in marsiktera bi bila rada privzdignila prt, pa si nobena ni upala, ker učitelj se ni ganil iz tistega kota.]

Kar se odpro vrata in prvi vstopi gospod dekan, za njim dva posvetna gospoda, potem več duhovnov, župan in še drugih gosposko oblečenih nekaj, zadnji pa naš gospod kaplan; ker je ta zadnji prišel, sem mislil, da so vsi viši od njega, le župan ne. Vsi so sedli po prinesenih stolih in meni je bilo, kakor da bi imel biti sodni dan.

Izpraševanje se prične, pri drugih šlo je dobro in slabo, a jaz sem odgovarjal, pisal in računil na tabli, da je bilo veselje, moj oče so kazali obraz, kakor najjasneje sonce, to sem videl postrani; pa tudi gospodje so kazali zadovoljnost — sploh: jaz sem bil v sedmih nebesih. Če je gospoda z dozdanimi odgovori mojimi zadovoljna, kaj bo še le z „Jakob und Anna!“ Ves tresem se nepotrpežljivosti in ponavljam tiho to „ekstrarihto“ za gospode.

litve. Tedaj samo še štirinajst dni nas loči od onega velezanimivega trenutka, ko si boste nasproti stopili dve veliki državni stranki, skoraj enako močni, federalistična in centralistična. Kakor je preračunila „Politik“, manjka naši stranki samo en glas do absolutne večine. Pri nasprotnikih pa, če prav vse vkup spravijo, kar jih ni odločnih federalistov, manjka več glasov, ker Stremayr in Horst kot ministra ne moreta zoper vlado glasovati, ravno tako tega ne bodo storili Winkler, Žvegelj, Socher in še nekateri drugi uradniki. Ministerstvo je po sedajnem položaju prisiljeno, naslanjati se na našo stranko, ker ona je bolj kompaktna, nego ustavoverna. Mi imamo 174 trdnih; če bi prav vlada k onim prestopila, in k sebi potegnila vse neodločne može, bi vendar nič ne opravila, ker bi bilo naših le eden manj, ko nasprotnikov, in bi bila večina potem odvisna od zdravja poslancev, kakor bi namreč kateri zbolel pri kaki stranki, pa bi stranka zavolj njega večino zgubila. To tedaj ne gre. Drugače je, če se vlada nasloni na našo stranko. Rekli smo že, da imamo relativno večino, samo ako vlada hoče, in to more hoteti, če jej pomagamo pri glasovanji; nadalje pa imajo ustavoverci med seboj velikoposestnike, kateri so do zdaj vedno z vlado glasovali; ni verjetno, da se bodo ravno zdaj posebno zagrizli v opozicijo, ktere niso vajeni, in jim ne ugaja, ker ljubijo le mir in red. Ti velikoposestniki, potem uradniki in morda še kak drug nemšk poslanec se dadó v poseben klub vkup spraviti, in če ta klub pridobi, potem ima vlada res gotovo večino za svoje predloge, in ministerstvo Taaffejevo se lahko obdrži na krmilu, samo da se naši stranki ne zameri, čemur se prav lahko izogne, ker naše terjatve so zadosti skromne in skoz in skoz opravičene. — Zares radovedni smo na to zborovanje, ktereга se vdeležé po tolikem prestanku zopet tudi Čehi, in v katerem bo naša stranka zopet v večini, kakor pod Hohentwartom. Stopili bodo v akcijo možje, kakor Rieger, Clam-Martinić, Smolka, Zeithammer, Greg. Ti bodo vse drugo življenje prinesli v zbornico, postala bo ta vse bolj možata, resna, veličastna, ker bodo v njej zastopani vsi narodi, ne pa kakor prej brez Čehov, in ker bodo res pravi zastopniki ljudstva v večini, ne pa

kakor prej, ko je ustavoverna stranka zastopala le nemške mesta in trgovinske zbornice.

Iz Prage poročajo, da se je knez **Karol Schwarzenberg** odpovedal poslanstvu za državni zbor, ter bo prihodni petek volitev novega poslanca za selčanske kmetske občine.

Vnanje države.

Nemški cesar je z večimi princii obiskal Alzacijo. 21. t. m. bil je v Strassburgu, kjer je, kakor daljepis poroča ob 11. uri obiskal cerkev sv. Tomaža in pol ure posled mu je kmečko prebivalstvo napravilo svečanostni spreved načast ktereга se je vdeležilo 100 kmečkih fantov na konjih in 40 voz kmečkih devojč. Mi ne verujemo, da bi novi nemški državljani, ki so še nedavno z dušo in telesom simpatizirali za Francijo, bili se tako navdušili za Nemce. Cela komedija bila je najbrž od uradov nakomandirana, ali pa plačana. Za plačilo pa tudi v Alzaciji ne manjka ljudi za take demonstracije. Nemška vlada s tem hoče Francozom pokazati, da se Francozi v kaki francozko-nemški vojni na nje ne morejo zanašati. Mi smo preverjeni, da francozki narod predobro pozna prebivalstvo in njihove simpatije do Francije, pa se ne bo dal preslepiti s takimi demonstracijami. Lahko je umljivo, da Nemci zdaj, ko se Gorčakov vsaj indirektno pogaja za francozko zvezo, in se Francozi kažejo Rusom prijazni na podobni način demonstrirajo.

Črnogorsko-turška komisija

je odločila svoje posvetovanja zavoljo zime do 15. maja b. l.

Srbska vlada hoče prihodni **skupščini** predložiti postavo o reorganizaciji vojske. Mesto dosedajnih 8 bataljonov stalne vojske se naredi 18 bataljonov po 1000 mož, deželna bramba bo štela 160 bataljonov, konjica 6 eskadronov.

Izvirni dopisi.

Iz Medvod, 23. sept. Nekteri ljudje so res tako nespametni, da ne vedo, kaj govoré, še menj pa, kaj pišejo. Tako z dopisnikom iz Medvod v „Slov. narodu“ od 23. t. m. Podučil nas je reči, od kterih do sedaj pri nas

noben človek ni vedel; iznašel je v naši županiji nemškutarje! Kdo bi mislil?

„Šest in dvajset je bilo poštenih slovenskih možakov — pravi — ki so Jurja Cvajnarja volili in štirji nasprotnih misli so bili nemškutarji.“ — Tako?! — Kdo je doslej pri nas še slišal, da bi bili nemškutarji Jožef Jarc in Jernej Kavčič in Nikolaj Jamnik iz Medvod ali Pustovrh od sv. Katarine?

Vaši „možje“ pa so Slovenci?! In kakšni? Gospod Peharc, vaš vodnik, je izvrsten Slovenec, kaže ga celo njegovo življenje. Razun drugega glejte v njegovo stanovanje — in videli bote, koliko ima slovenskih časopisov. Prepričali se bote, da je število ničli enako, ako mu jih drugi ne posodijo. Ste ga li videli, kako je o zadnjih volitvah za državni zbor lezel proti volišči kakor polž, ko je ura že davno odbila, kakor da bi se bal, da bi ne prišel prekmalu? In ko je zaklical „Dragotin Klun“, je rekel sam, da ga ne voli iz prepričanja, ampak le zato, ker je to obljubil svojim volilcem. Ali se spominjate, kako je svoje dni to belo vrano pikal „Brencelj“, cesar bi gotovo ne bil storil, če bi ta mož tega zaslužil (ne bil)? Doslej je bil mož tudi med lastnim stanom znan v sa j kot polovičarsk nemčur — kako je pri vas postal précej Slovenec? In voditelj, recte župan faktičen pod Cvajnarjem, bivši učitelj Žibert — no ta je izvrsten Slovenec, ako je slovensko zdražbe delati in poštene ljudi, tudi lastnega stanu ovajati. In vaš župan izvoljeni in svetovalci?! To so Slovenci! — Poštar Lorenc Kavčič je Slovenec, da mu ni para; kajti recepis je brez izjeme vsak pisan nemško, akoravno ima na drugi strani slovenski obrazec, dasi bi bila slovensko pisati njegova dolžnost. In župan Cvajnar in svetovalec Košenina? to sta Slovenca! Ali ste pozabili, gospod dopisnik iz Ježice, kakošno pravdo imata? Ako je slovensko, če župan in prvi svetovalec ženske za obleko in kite iz tujih hiš vlečeta, ako je slovensko, če g. župnika obrekujeta, zarad česar imata tudi tožbo; ako je slovensko, če županova sinova in Košeninov pomagač vsako lumparijo v Preski brez svarjenja počenjajo, plote lomijo, okna pobijajo itd. itd., zarad česar so bili že letos v luknjo vtaknjeni, ako je slovensko, da zgorej omenjena moža branita

Ko je vse končano, reče učitelj ponižno nekaj gospodu dekanu, ta priklina in učitelj me pokliče ter reče, naj sprožim svojo nemško ragljo. Jaz stopim s klopi, se priklonim, kakor me je učitelj že prej naučil, ne s kolonom, ampak z glavo, in moja nemška raglja drdra, da mi je večkrat sape zmanjkalo. Ko sem izgovoril zadnjo besedo, stojim pričakovajoč vspeha. Očeta vidim stati kakor generala ponosno.

„Sehr gut, sehr gut“ — se oglasi dekan (ki je bil, kar sem pozneje zvedel, po rodu Kočevar, kakor moj učitelj) in me praša še nekaj po nemški, česar pa moja učenost ni bila kos razumeti. Namestu mene odgovori učitelj nekaj nemški, česar pa zopet nisem razumel, zato je moje oko švigalo od enega do drugega izmed gospode in ko sem po obrazih spoznal, da ne more biti zame nič slabega, sem na migljaj učitelja stopil v svojo klop nazaj.

Zdaj se vsi gospodje pogledajo, gospod dekan vzame zlato knjigo v roke in naznani, da bodo najpridnejši učenci in učenke dobili darila; ob enem razgrne učitelj mizo in pokažejo se kupi zlatovezanih knjig z rudečimi platnicami. Vsi drugi so stali kakor v cerkvi.

Gospod dekan odpro zlato knjigo in bero najprvo moje ime. Jaz, ves zamaknjen, stopim s klopi, se po učiteljevem navodu priklonim in sprejemem iz rok gospoda dekana največi kup rudeče-zlatih knjig, ob enem pa pristopi več gospodov in začno mi pripenjati v lepe pisane trakove zašitih srebrnih dvajsetic na prsi, da sem bil podoben generalu z redi preobloženemu. Za mano je prišla Franca, ta je tudi dobila velik zvezek knjig, a nobene dvajsetice. Jaz sem bil slave ves pijan, da nisem vedel, kaj se je pozneje godilo. Še le ko smo odpeli cesarsko pesem, ktere nas je bil učitelj naučil, in ko je vsa gospoda odšla, stopim k očetu, kterim se je ves obraz lesketal, da je bilo brati z jasnimi črkami: „vidite, ta, ki je prvi, je moj, vsa fara nima tacega.“ Po obrazih mater in nekterih sošolcev je bila pa brati zelena nevošljivost, in ko smo prišli vsi s šole, naju ni nihče ogovoril.

Pač! Franca je pritekla s svojim zvezkom knjig (ktere je bil pa oče njen kupil) ter tetajoč jih v rokah se pobahala:

„Moje so lepše od tvojih in več jih je.“

„Pa ti nimaš teh dvajsetic“ — jo zavrnem jaz ponosno.

„O, oče jih imajo še več in če jim rečem,

jih bodo tudi dali in mati jih zašili v pisane trakove, pa bo.“

„Pa ti jih ne bodo taki gospodje na prsi pripeli“ — odgovore oče, me primejo za roko ter me peljejo v krčmo k Lužarju.

„Danes ga pa že smeva piti ti in jaz“ — rekó, ko vstopiva — „Lužar, prinesi ga, pa boljega.“

Se ve, da je bilo splošno občudovanje moje osebe, hodili so me gledat kakor medveda, oče pa so bili take volje, kakor še nikdar poprej. Jaz veselja nisem mogel ne jesti ne piti, zato sem silil očeta, da greva domú pokazat se materi in bratu. Šla sva, a jaz sem moral obdržati na prsih vse dvajsetice, in ker je vsak, kogar sva srečala, prašal očeta po vzrokih mojega dekoriranja, je bila pot precéj dolga. Pred vasjo nama pride naproti brat, in ko me zagleda, teče brž nazaj v hišo in zakriči:

„Mati, pojte gledat, kakšen je Jaka. Kakor Marija na Šmarai gori, še več svetinj ima!“

„Ne govori tako nespodobno“ — se oglasi jo mati ter se brž za tem pokažejo na pragu. Ko me zagledajo, sklenijo roki in se čudijo: „jej, jej, kaj toliko svetinj si dobil! Kdo tujih je pa dal?“

„To so drugačne svetinje, stara, kakor jih

postaviti lepo znamenje, potem sta vaš župan in svetovalec Košenina Slovenca! —

Resnica je, taka budalost se ni kmalu pisala, kakor ravno v vašem dopisu. O nemčurstvu pri nas ni bilo nikdar govorenja. Bili ste le sicer dve stranki. Med temi je pametnejša hotela voliti take može, ki bi razburjeno županijo zopet v red in mir spravili — a žali Bog, ni se jej posrečilo. Sedaj imate zopet čas kraljevati, kakor pravite, to je po našem: razdor sejati, jezo netiti!

Kako pa je „zmagala“ g. Peharčeva stranka, o tem bi se dalo mnogo podučnega pisati. G. P. je — kakor oni hišnik v evangeliji — šel in pobral ljudi po cestah, zidarje in druge ter jih z raznimi obljubami spravil na volišče, da je tako nabral potrebno večino; dober mu je bil vsak, da je imel le glas, po drugem se ni prašalo. In tako je bil zgnal skup ljudi, izmed katerih menda nobeden ne zna pisati ne brati, pač pa jih je veliko se že seznanilo z notranjimi skrivnostmi tistih krajev, katerim se po domače „keha“ pravi. Pa še to ni bilo zadosti, pri volitvi se je „možak“ P. tako lepo obnašal in svojeglavno ravnal, da so nekteri že za stole prišli. Je li spodobno in olikanemu človeku pristojno, gospodom župnikom „fige“ pod nos moliti? Ali ne veste, kaj mu je vse časti vredni gospod župnik s Sv. Katarine na to odgovoril?

Še več bi lahko povedal, pa ne maram, le toliko rečem, da je bila vsa volitev pod njegovim vodstvom podobna bolj prepiru v kaki krčmi, kakor volitvi za srenjski odbor. Po tem spektakelju je bilo slovesno streljanje. Radovedni smo, bodo li streljali tudi po pravdi pred porotniki, katero imajo te dni v Ljubljani zavoljo žaljenja časti gosp. župnika s Preske.

Krona vsega dopisa v „Narodu“ je pa zadnji stavek o „glasovitem“ J. N. Da, glasovit je ta J. N., samo v drugem pomenu besede. Glasovit je že po svojem očetju, ki je za cerkve in revne toliko storil, kolikor vsi oni skup ne, glasovit je po svojih delih, saj je bilo nedavno brati po vseh slovenskih časnikih, da je daroval pogorelcem na Vrhniki 50 gld., mi pa tudi vemo, da napravlja ravno zdaj za preško cerkev iz svojega križev pot, ki ga bosta nad 800 gld. Dalje je glasovit tudi kot Slovenec ne le z jezikom, ampak tudi z dejanjem, kar priča že to, da je naročnik skoro vseh slovenskih časnikov. No, če tak mož ni glasovit, kdo bo potem!

imaš ti, hehe“ — reko — „žegnane niso, pa so srebrne.“

Na to gremo vsi v hišo, tam se vsaka reč natanko pogleda in mati jin brat ne moreta prehvaliti nobene. Med podarjenimi knjigami so bile tudi nemške molitvene bukvice, lepo v usnji in zlatu vezane, te smo najbolj občudovali. „Teh ne boš imel za vsako nedeljo, ampak le za večje praznike“ — opomni jo mati, oče pa reko:

„Zdaj je že dosti, vse to bom jaz spravil! Ti stara, ne pozabi, da je fant lačen, in prinesi južno. Ti Lorenc pa teci po polič vina; mi dva sva ga že pila, danes ga morata še vi dva.“

Vesel je bil ta dan za nas vse, ješprenj so mati dober skuhali, pa še vino po vrhu, kdo bi si še kaj boljšega želel! „Danes je praznik“ — so rekli oče in proti večeru smo legli vsi ob končiči v travo in nismo nič delali. Zvečer so prihajali sosede in sosednje gledat, kaj sem jaz dobil, in občudovanja, hvale, pa tudi grajanja ni bilo konca ne kraja.

Zato sklepamo svoj dopis le s kratkimi besedami, namreč: Sram bodi onega, ki je pisal v „Narod“ in ta 1st tako prekanil, sram pa bodi tudi vse one, ki so ga spodbodli in mu dali gradiva!

Marindol, 19. septembra. Poštovani „Slovenec“! Vidimo se baš svaki dan, ali se nismo več dolgo razgovarali; mi nismo to me krivi. Jesmo, istina, dosto daleko od Vas, ali to nismo nazvati uzrokom našega mučanja.

Uzrok će biti, za ist nu, pomanjkanje važnih predmeta za razgovor. Pa Vi dobro znate, da mi seljani izgledamo liepe i dobre novosti iz varošah (gradova), dočim naše novosti sa sela nisu za Vas varošane tako nove i iznenadne. Ali to nije baš uvijek tako! Ta i kod nas amo na selu, ako ne svaki dan, a ono barem kroz jednu, dvije i tri godine danah dogadi se nešto znamenito, što je vredno zabilježiti; da pače z mnogom slučaju bi se ogriješili o važnosti istorije, kad bi koji važniji čin i dogodjaj zaboravu predali.

Vi nas dobro već poznajete; znate da smo neznatni seljani, kav oni n. pr. u Nazaretu; ali znajte dobro, da i mi ovdje imamo važnu misiju. Ta mi smo vam vierni čuvari moke medje Kranjske; pa bomo čuvari vjere i narodni sti svak svoje; težaci na polju agrarnom, prosvjetnom i cerkvenom. —

E, pa može li šta dobra biti u našem „Nazaretu“ ovom?

Dojdite i vidite! Hvala Bogu, možemo slobodno reći, da ima kod nas amo popriečno više dobra, nego zla. Tako n. pr. škoda, što neznate, da je baš prošle godine otvorena u Marindolu „obća pučka škola“, bez koje smo dugo bili kav izgubljeni, te koju je krajška zemaljska vlada (c. kr. glavno zapovjedništvo u Zagrebu) o svom trošku podiglo i ured zemaljskih pučkih učionah metnulo, te se od te nove škole nadamo svakome dobru; zar nije to jedan korak u napredak?!

Isto tako škola u Preloki bila je nekoliko mjesicah prošle godine bez učitelja — dakle zatvorena — a sada je opet nastajanjem ondešnjega župnika i nekih svjestnih obćinare otvorena; i to je dobro.

Škola u Adlešicu dobiva usljed davnašnje prošnje jedva jedan komadić zemlje za vrt; pa i to je dobro, itd. Ovo su istina već dosta stare novosti, ali neće škoditi, da ih barem registrujemo.

Da nas je ljetos godina omanula i u prkos našem marljivom zemljedelstvu ljetina iznjevila, to je ovogodišnja malo žalostna novost, za koju i Vi znate: ali budimo pri sebi, pa rećmo „da će Onaj, koji hrani i uzdržava ptice nebeške, nesujuće i nežanjuće, i nas prehraniti!“ —

A zbilja, da velika čuda! Poštovani „Slovenec“ dolazi skoro svaki dan amo u naš kraj, u naš „Nazaret“, pa i tako nezna, što je kod nas najnovije. To nije liepo! Tako liepu, krasnu i vevma znamenitu novost imamo u našem susjednom Adlešicu, pa još za nju nezna poštovani „Slovenec“; — a težko, da i „Slov. narod“ o tom što zna! To opet nije liepo, a pravo ćemo kazati, velika škoda i griehota je, što se to nezna. Čujte dakle!

„U Adlešicu nova zvona.“ Pa to još nezna!*) Na viesokom bielom zvoniku adlešičke parohijalne cerkve svetoga Nikolaja vise od skoro četiri posve liepa zvona razne veličine i težine. Tri su sasna nova, a samo jedno

*) Znamo! Čitajte dopis od Kupe v 103 št. našega lista. Vred.

je staro. Ova zvona liepo, glasno i tako harmonično poje, da je milina čuti po svoj okolici našoj. Od tuda dakle ono neki dan često i ljubko zvonjenje i „potrkavanje“, pucanje iz mužarah; ono veliko oduševljenje i veselje naroda adlešičke parohije.

Adlešički parohijani jesu dakle veseli i zadovoljni, a tko je zadovoljan, nije li taj sretan?! A kako nebi bili veseli i zadovoljni? Što god imadu, sve jim je u dobrom redu: cerkva paroh; škola, učitelj; županstvo, sigurnost in sre. Najveće pak veselje i čast čini jim danas crkva i paroh novi, g. Lavoslav Gorenjec. To Vam je vredni i dostajni djelatelj u vinogradu Gospodnjem! On sve svoje sile, duševne i tjelesne upotrebljuje, da uresi (ukrasi) dom božji; da sa svetom i spasanosnom naukom Hristovom oplemeni srca svojih ovaca, i da povjereno mu stado duh do željene mete dovede. Živi dokaz ovemu jesu danaanšnja nova zvona, koja su istina kroz dobrovoljne priloge domačih parohijana, ali najviše i izključivo njegovim trudom i nastojanjem, u posve kratkom vremenu, nabavljena i kupljena.

Ona dakle liepa i ugodna harmonija novih zvonah na adlešičkom zvoniku jest Vam pravi tumač liepe harmonije adlešičkoga paroha sa njegovim parohijanima; tumač liepe harmonije i bratinskog življenja i obhodjenja njegova kako sa bližnjima, tako i dalekima susjedima; pa zar to nije liepo i plemenito? Dosta!

Inače, zdravstvuj poštovani „Slovenec“! i pozdravi nam bivšega a vrloga susjeda našega, čestita sveštenika, g. Matiju Zarnika, koga se više putah sjećamo; a naš dragi „Brenčelj“ neka pozdravi — Dežmana! —

Domaće novice.

V Ljubljani, 25. septembra.

(Državni in deželni poslanci kranjski) bodo imeli danes popoldne konferenco, da se pogovore o važnejših zadevah, ktere bodo prišle pri državnem zboru dunajskem v razgovor.

(V bogoslovje ljubljansko) so bili sprejeti gospodje: Bartol Marka iz Sodražice, Boža Janez iz Šmartna, fare Št. Peterske v Ljubljani, Čuk Julij iz Idrije, Kalan Andrej iz Pevna fare Starološke, Krek Janez iz Selc, Lavrič Jožef iz Podgozda fare Žužemberške, Mayr Franc iz Kranja, Pogačnik Peter iz Tržiča, Porenta Jakob iz fare Starološke, Šiška Jožef iz Hrastja fare Št. Peterske v Ljubljani, Škofic Jožef iz Mirnepeči, Vavpotič Janez iz Loke.

(† Anton Permé.) V torek ponoči je v Ljubljani umrl možak stare korenine, kakoršni zdaj čedalje redkeji postajajo, gospod Anton Permé, pek in gostilničar v špitalskih ulicah, v 64. letu svoje starosti. Bil je mož v pravem pomenu besede, poštenjak, toraj tudi narodnjak in obče spoštovan meščan. Pri volitvah je stal vselej trdno na naši strani in našo reč tudi materijalno podpiral, zato je bil dolgo časa ud kupčijske zbornice, mestnega zastopa, razen tega pa še več narodnih društev. Značaja je bil naravnega, odkritega, hodil je bil zmiraj ravno pot, resnice se ni bal povedati v obraz, če bi bila tudi zamera zato. S svojo pridnostjo in izvednostjo v obrtniji svoji in pri trgovinstvu si je pridobil lepo premoženje, gostilnica njegova slovi zavoljo dobrega vina in okusnih jedil. Zadnji čas je bil obolel in počasi bolehal; prišla se ga je prsna vodenica, ktera je njegovemu življenju tako nenadoma konec storila. Bodi mu spomin blag!

Največja razprodaja

zdolaj imenovanih stvari s svetovne razstave, za polovico vrednosti.

Žepne ure. (Iz Švajce.)

Vsaka ura je najfineje reparirana, na trenutok regulirana in jamči se na 3 leta.

Najboljše in najceneje ure sveta!

Krasna ura na valjar iz najtežjega nikel-srebra, na sekundo reparirana, z zastoj pridodano verižico od pravega double-zlata, medaljonom, ključicem in baršunastim etui-jem, preje gl. 15, zdaj samo gl. 5.80.

Žepna ura iz umetnega zlata, na minuto regulirana, z zastoj pridodano verižico od pravega double-zlata, ključicem in baršunastim etui-jem, samo gl. 3.75.

Krasna ura na siderec iz težkega nikel-srebra, na sekundo regulirana, z zastoj pridodano verižico od pravega double-zlata, medaljonom in baršunastim etui-jem, preje gl. 21, zdaj samo gl. 7.75

13lotna srebrna ura na valjar, puncovana v c. kr. kovnici, s 15 rubini, razen tega na novem električnem potu pozlačena, na sekundo regulirana, preje gl. 27, zdaj samo gl. 12.60.

Krasna, prava 13lotna puncovana srebrna ura za gospe, s 15 rubini, razen tega na novem, električnem potu pozlačena, tako, da je ne more noben zlatar sveta od pravo zlatih razločiti; razen tega zastoj jedno verižico iz umetnega zlata in najfinejega venecijanskega pletiva, preje gl. 28, zdaj samo gl. 16.

Krasna cizelirana žepna remontoirska ura, na držku brez ključa za navijati, z dvojnimi in kristalnimi oklopom, preje gl. 24, zdaj samo gl. 8.85, z verižico od double-zlata itd.

Isto tako fina email-ura s strojem za odbijanje ur, more se porabiti v najelegantnej sobi, gl. 2.85. Regulirana ura za buditi z ropotuljo, more se tudi uporabiti kot ura za pisno mizo, preje gl. 12, zdaj pa samo gl. 5.

Število ur zmanjšalo se je, kdor želi tedaj imeti za malo novcev izvrstno uro, ki povsod najmenj stane četirikrat več, naj se preje ko mogoče obrne na zdolaj označeno firmo.

Solnčniki in dežniki. (Iz Milana v Italiji.)

Jeden solnčnik od ponarejene svile z belo, zeleno, rdečo ali plavo podstavo, s plastičnim nikelnakitom in posebnim podstavom paspolirano, preje gl. 4, zdaj samo gl. 2.

Jeden italijanski kloth-dežnik z zapenjačem od kina-srebra in najfineje rezano palico, preje gl. 550, zdaj pa samo gl. 2.30.

Jeden double-solnčnik za gospe in gospe, podstavljen in v vseh barvah, z zapenjačem od kina-srebra in verižico stane samo gl. 2.

Dežni plašči od proževine in ogrtači. (Amerika.)

Oni izvrstni dežni plašči so zaradi svoje vrednosti odlikovani s 15 medaljami, a zaradi svoje dvojne svrhe, za dež kot kaput, za lepó vreme kot elegantni moderni ogrtači za nositi je najboljša in najpraktičnejša obleka. Ti dvojni kaputi so snili preje gl. 14 do 16, ter se zdaj za čudno malo ceno od gl. 7.30 do 8.30 dobivajo. Naj nikdo ne opusti naročiti si te obleke, posebno ker se dobiva vsake velikosti.

2000 tucatov ameriškanih svilnih natikačev in nogovic (Filadelfija v Ameriki.)

najzdravejša nošnja, hladi noge in popije pot. 6 parov gl. 1.50, nogovice 3 pare gl. 1; tiste so jednobarvene, v najmodernijih bojah, nebezno plave, rdeče, sive in pisane.

Še jedenkrat priporočamo spoštovanim čitateljem, to dobro in samo jedenkrat v življenji kazočo se priliko porabiti in naročbe tako hitro in mogobno kolikor je mogoče pr. poslati, da se more zadovoljiti vsakemu posebe, ker po prvi objavli tega naznanila, proda se jako veliko.

Naslov za pisma: **A. FRAISS**, Rothenthurmstrasse, Hauptdepot industrieller Fabrikate, 9, BEČU.

Naročbam iz Bosne in Hercegovine treba priložiti novce, ker se tja pouzetbe ne pošiljajo.

4000 tucatov francoskih batistnih žepnih rut (Pariz),

vsí zarobljeni in sè sortiranimi okrajci, za nečuvno nisko ceno od gl. 1 po tucatu, preje so stali gl. 4.50.

Stvari iz britanija-srebra. (Sheffield v Angleškej.)

Britanija-srebro je jedina na svetu postojeca novina, ki za 20letno uporabo keta ostane, kot pravo 13lotno srebro. Jamstvo je tako gotovo, da se s tem javno obvezujemo, novce takej in brez zapreke nazaj dati, ako bi namisno orodje očrnilo.

12 pravih angleških vilic in nožev od britanija-srebra z zastoj pridodanimi in k istimi pripadajočimi ščicami, vse skupaj preje gl. 9, zdaj samo gl. 3.93.

6 podstatkov (tac) od britanija-srebra, preje gl. 5, zdaj samo gl. 1.75.

6 isto takih sedalcev za nože, preje gl. 4.50, zdaj samo gl. 1.75.

1 pušica za sladkor od britanija-srebra, preje gl. 4, zdaj gl. 1.20.

1 par svecnikov od britanija-srebra, preje gl. 3.50, zdaj 1.20.

1 vrček za jajca, preje 60 kr zdaj 30.

1 svonec za mizo od britanija-srebra, preje gl. 4, zdaj samo gl. 1.42.

1 sprava za poper in sol, preje gl. 2.50, zdaj 75 kr.

1 karafundelj za jesik in olje, preje gl. 8, zdaj samo gl. 4.50.

1 sprava za šepšjenke od britanija-srebra, težka za na mizo, preje gl. 3, zdaj samo 95 kr.

Najobmamljivejši, najfinejši ponarejeni briljantni lišp (Amsterdam in Brasilija.)

Ta svetno poznati lišp, ki se označuje od največjih poznavalcev umetnin tega sveta hot najuspešniše, kar se je doslej v tej stroki izdelavalo, je radi svojega solnčnega obrisa v to nameujen, da se za drage novce kupljeni pravi lišp izpodrine, ker ni jeden zlatar celega sveta ne more teh ponarejenih briljantov od pravih razločiti, ako jih ne podvrže preje najnatatnejemu preiskavanju. Celi lišp okovan je s pravim double-zlatom.

1 briljantni prstan, najnovjša in najfinejša zlata fasona samo gl. 2

1 par briljantnih uhanov, z jednim ali dvema bisseroma v ponarejenem srebrnim okovu, gl. 2.50.

1 briljantna broša z več nego 20 kameni, gl. 2.50.

1 briljantni medaljon, najlepša fasona zlata, samo gl. 2.50.

1 krišec za vrat v lepej obliki, samo gl. 2.

1 briljantna narokvica samo gl. 2.50, jako obmamljiva.

1 briljantni diadem ali spona za lasé gl. 2.50.

1 par briljantnih pripenjakov za lasé gl. 2.50, najmoderniše tega sveta.

1 verišica okolo vratu iz double-zlata, najfinejše pletivo, preje gl. 10, zdaj samo 2.50.

1 kratka verišica za uro, iz double zlata, preje gl. 5, zdaj gl. 1.50.

3000 tucatov svilenih žepnih robcev.

Ti žepni robci so nam bili poslani za razprodajo od neke pale firme, stali so preje gl. 18—20, a mi dajemo tucat samo kolikor za loga traje za malo ceno od gl. 10—6 po tucatu. Za svilo smo porok, ter se prosí za najhitrejšo naročbo, ker se hitro razprodajajo in se lehkó rabijo tudi kot robci za vrat.

Neverjetno ali ali resnica je! Jedna cela oprava za gospe (Draždani).

sestoječa iz jedne šenske oprave iz pravobojnega franc. kretona ali tako zvanega ruskega platna z mnogim lišpom in najmodernišega kroja samo gl. 3.75, kjer se je samo za delo plačalo gl. 8.

Jedna fina oprava s krasno olišpanim plaščekom iz pravobojnega kretona ali ruskega platna samo gl. 5.50, a za samo delo se je plačalo gl. 12.

Najpraktičnejše je, da so te oprave vsakej gospe pristele in brez njih biti ne more.

Zaradi mnoge prodaje priporočá se najhitrejša naročba.

Tega še nij bilo!

2000 komadov pravih angleških plaidov za pot. (London.)

Ta za doma in pot neobhodno potrebna reč se priporočá silno p. n. prebivalcem te dežele. Vsi plaidi so za prodajo samo slučajno k nam došli, so iz najfinejše in najt-zje angleške plaid-tkanine, jako veliki in široki, tudi kot potno pokrivalo za upotrebiti in še jedno leto kasneje more si človek iz te izvrstne tkanine napraviti celo garderobo. Preje so stali gl. 14 do 16, zdaj samo gl. 5.50 do 7.50.

Perilo za gospe in gospe. (Rumburg v Českej.)

Jedna moška oxford-srajca, četvornata z 2 ovrtnikom gl. 1.70.

Jedna fino vezana moška srajca iz najboljšega širtinga gl. 1.70.

Jedna glatka strong-srajca gl. 1.70.

Jedna jako fina ženska srajca s krasco vezanino gl. 1.70.

Jeden divno olišpan nočni korset, drugačno vezan, gl. 1.70.

Jedne ženske hlačice z najlepšo vezljanim lišpom, gl. 1.70.

Jedna krasna suknja za gospe, z najfinejšim plisejem nališpana, gl. 1.70.

Jeden francoski steznik životnik za ženske gl. 1.50.

Vse perilo je najboljše in najtrajniše delo, ter je preje 4krat več stalo. Pri naročbi je treba samo obseg vrata v centimetrih naznaniti.

Oljnate slike s fino pozlačenimi okviri. (Monakovo.)

Te krasne oljene slike so s prosto roko na platno slikane, visoke so 21 dunajskih colov, a 26 palcev široke, izvedene v akademijah za lepe umetnosti, v finih cvetjem in arabeskami olepšanih okvirih. Te slike krasé vsako sobo in dvorano, ter so ali slike dežel, iz raznih genre in svetniki vsacega imena. Preje je stala jedna slika gl. 15, zdaj z okvirom vred samo gl. 4.85, katera prilika se ne boje nikdar več podala.

Obuvalo za gospe in gospe. (Dunaj.)

Najfineje obuvalo iz telečje kože, dvakrat sečito, z 2 ali 3 podplati, najsolidnejše dunajsko delo, par za gospe po gl. 4.85, za gospe gl. 3.85, vsi črevlji v najnovjejši modernej fasoni. Pri naročbi treba naznačiti daljino in višino noge, ali pak črevelj priposlati na ogled. Vsi črevlji so preje dvakrat več stali.